

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și nouă

Dezvăluirea răzvrătirii din 1888: lecții din cea de-a doua generație a adventismului laodicean

Jeff Pippenger
2024-02-12

A doua generație a adventismului laodicean a sosit în 1888, iar acea generație este reprezentată simbolic în capitolul opt din Ezechiel, ca a doua urâciune, care este reprezentată de „odăile închipuirii lui”.

Și am intrat și am văzut; și iată, tot felul de târătoare și dobitoace urâcioase și toți idoli casei lui Israel erau zugrăviți pe zid, de jur împrejur. Șaptezeci de bărbați dintre bătrânii casei lui Israel stăteau înaintea lor, iar în mijlocul lor stătea Iazania, fiul lui Șafan, fiecare cu cădelnița în mână; și se înălța un nor gros de tămâie. Apoi mi-a zis: „Fiul omului, ai văzut ce fac bătrânii casei lui Israel în întuneric, fiecare în odăile imaginilor lui? Căci zic: «Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul.»” Ezechiel 8:10-12.

Odăile închipuirii reprezintă secretele nelegiuite din inimile celor reprezentați ca bărbații din vechime, iar aceștia au adus chiar acea neleguire nu numai în odăile minții lor, ci și în odăile sanctuarului lui Dumnezeu.

Nu mânca pâinea celui cu ochiul rău, nici nu pofti bucatele lui alese; căci, așa cum gândește în inima lui, așa este el: „Mănâncă și bea”, îți zice; dar inima lui nu este cu tine. Proverbe 23:6, 7.

Neleguirea odăilor închipuirilor este scrisă atât pe zidurile templului, cât și pe zidurile minților bătrânilor. Odăile tainice ale închipuirilor din cea de-a doua urâciune din Ezechiel capitolul opt reprezintă a doua generație a adventismului laodicean, iar dintre cele patru urâciuni, cea de-a doua zăbovește mai mult pentru a accentua o răzvrătire colectivă, deși toate cele patru urâciuni sunt înfățișate ca fiind săvârșite de bărbații care trebuiau să fie păzitorii poporului.

Semnul izbăvirii a fost pus asupra celor „care suspină și gem pentru toate urâciunile care se săvârșesc.” Acum îngerul morții iese, reprezentat în vedenia lui Ezechiel de oamenii cu uneltele de măcel, cărora li se dă porunca: „Nimiciți cu desăvârșire pe bătrân și pe tânăr, pe fecioare, pe copilași și pe femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la sanctuarul Meu.” Zice profetul: „Au început cu bărbații cei bătrâni care erau înaintea casei.” Ezechiel 9:1-6. Lucrarea nimicirii începe în mijlocul acelor care au pretins că sunt ocrotitorii spirituali ai poporului. Străjerii mincinoși sunt cei dintâi care cad. Nu se arată nici milă, nici cruțare. Bărbați, femei, fecioare și copilași pier împreună. Marea controversă, 656.

Răzvrătirea care marchează sosirea celei de-a doua generații este în mod specific asociată cu conducerea adventismului laodicean, așa cum s-a împlinit la sesiunea Conferinței Generale din 1888 de la Minneapolis. Ea este reprezentată prin expresia "bătrânii casei lui Israel" și, de asemenea, prin "cei șaptezeci de bărbați". Cu lucrarea lui Moise au fost asociați șaptezeci de

bătrâni, iar al doilea grup de ucenici al lui Isus era alcătuit din șaptezeci de bărbați. "Șaptezeci" reprezintă conducerea, la fel ca și "bătrânii". A doua urâciune pune un accent suplimentar asupra conducerii și, procedând astfel, pune accentul pe urâciune ca fiind asociată cu o răzvrătire colectivă a conducerii.

În mijlocul celor șaptezeci de bărbați bătrâni stătea „Jaazaniah, fiul lui Shaphan”. Numele „Jaazaniah” înseamnă „auzit de Dumnezeu”, și el reprezintă o conducere care s-a răzvrătit tocmai în vremea când Dumnezeu vorbea, căci L-a auzit pe Dumnezeu, dar a refuzat să asculte, întrucât afirma că Dumnezeu Își părăsise poporul Său și că Dumnezeu nu vedea ce se întâmpla în odăile tainice. Jaazaniah era „fiul lui Shaphan”, iar numele „Shaphan” înseamnă „a ascunde”. Contextul celei de-a doua generații reprezintă o răzvrătire a conducerii, care s-a răzvrătit chiar în vremea când Dumnezeu vorbea și care credea că Dumnezeu nu vede și nu ia în seamă faptele lor.

Sora White a consemnat că i s-au arătat convorbirile conducerii adventismului laodicean din timpul Sesiunii Conferinței Generale din 1888. La Sesiunea Conferinței Generale din 1888, Dumnezeu i-a arătat sorei White întâlnirile conducătorilor pe care le aveau între ei atunci când credeau că Dumnezeu nu ascultă. Acolo, în taina odăilor lor, vorbeau de rău pe sora White, pe fiul ei și pe presbiterii Jones și Waggoner. Ei credeau că pot vorbi în voie, căci Dumnezeu nu îi putea vedea în odăile lor particulare, dar Dumnezeu i-a arătat profetesei chiar aceste convorbiri. Se aflau într-o adunare a corpului de conducere și, potrivit inspirației, ascultau solia ploii târzii, dar au refuzat să dea ascultare.

Ce anume duse la apariția unei conduceri care, în 1888, a manifestat o asemenea răzvrătire fățișă, încât Sora White a comparat-o cu răscoala lui Core, Datan și Abiram?

Când vei fi luminat de Duhul Sfânt, vei vedea toată acea nelegiuire de la Minneapolis așa cum este ea, așa cum o vede Dumnezeu. Dacă nu te voi mai vedea niciodată în lumea aceasta, să fii încredințat că îți iert tristețea, apăsarea și povara sufletească pe care mi le-ai pricinuit pe nedrept. Dar, de dragul sufletului tău, de dragul Celui care a murit pentru tine, doresc să-ți vezi și să-ți mărturisești greșelile. Te-ai unit cu aceia care s-au împotrivit Duhului lui Dumnezeu. Aveai toate dovezile de care aveai nevoie că Domnul lucra prin frații Jones și Waggoner; dar nu ai primit lumina; iar după simțămintele cărora le-ai dat curs și cuvintele rostite împotriva adevărului, nu te-ai simțit gata să mărturisești că ai greșit, că acești oameni aveau o solie de la Dumnezeu și că ai nesocotit atât solia, cât și pe soli.

Niciodată până atunci nu am văzut în rândul poporului nostru o atât de statornică mulțumire de sine și un asemenea refuz de a primi și a recunoaște lumina, cum s-a manifestat la Minneapolis. Mi s-a arătat că niciunul dintre cei care au întreținut duhul manifestat la acea adunare nu va avea din nou lumină clară pentru a discerne prețiozitatea adevărului trimis din cer până când nu își va smeri mândria și nu va mărturisi că nu era însuflețit de Duhul lui Dumnezeu, ci că mintea și inima îi erau pline de prejudecăți. Domnul dorea să Se apropie de ei, să-i binecuvânteze și să-i vindece de abaterile lor, dar ei n-au voit să asculte. Ei erau însuflețiți de același duh care i-a inspirat pe Core, Datan și Abiram. Acei bărbați ai lui Israel erau hotărâți să se împotrivescă oricărei dovezi care i-ar fi dovedit că sunt în greșală și au mers tot înainte pe calea răzvrătirii până când mulți au fost atrași să se unească cu ei.

Cine erau aceștia? Nu cei slabi, nu cei necunoscători, nu cei neiluminați. În acea răzvrătire se aflau două sute cincizeci de căpetenii vestite în adunare, bărbați de renume. Care era mărturia lor? «Toată adunarea, fiecare în parte, este sfântă, iar Domnul este în mijlocul ei; pentru ce vă ridicăți voi mai presus de adunarea Domnului?» [Numeri 16:3]. Când Core și tovarășii lui au pierit sub judecata lui Dumnezeu, poporul pe care îl înșelaseră n-a văzut mâna Domnului în această minune. Întreaga adunare, a doua zi dimineată, i-a învinuit pe Moise și pe Aaron: «Voi ați omorât poporul Domnului» [Versetul 41], iar molima s-a abătut asupra adunării și au pierit mai mult de paisprezece mii.

Când m-am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a stat lângă mine și a zis: „Nu așa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine de făcut în acest loc. Poporul repetă răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram. Te-am așezat în poziția ta convenită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor recunoaște; nu vor lua aminte la mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc, ci pe solii și pe mesajul pe care îl trimit poporului Meu. Au arătat dispreț față de cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și, dacă fiecare suflet nu se va pocăi de acest păcat al lor — această independență nesfîntită care insultă Duhul lui Dumnezeu — vor umbla în întuneric. Voi lua sfeșnicul din locul lui, afară numai dacă se pocăiesc și se întorc, ca să-i vindec. Și-au întunecat vederea duhovnicească. Nu au voit ca Dumnezeu să-Și arate Duhul și puterea; căci au un duh de batjocură și dezgust față de Cuvântul Meu. Ușurătatea, flecăreala, zeflemeaua și glumirea sunt practicate zilnic. Nu și-au aplecat inima să Mă caute. Umblă în lumina scânteilor focului aprins de ei înșiși și, dacă nu se pocăiesc, se vor culca în întristare. Așa zice Domnul: Stai la postul tău de datorie; căci Eu sunt cu tine și nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.” Aceste cuvinte de la Dumnezeu nu am îndrăznit să le nesocotesc.

În Battle Creek, lumina a strălucit în raze limpezi, strălucitoare; dar cine dintre aceia care au avut un rol în adunarea de la Minneapolis au venit la lumină și au primit bogatele comori ale adevărului pe care Domnul li le-a trimis din cer? Cine au ținut pasul cu Conducătorul, Isus Hristos? Cine și-au făcut deplina mărturisire a zelului lor greșit, a orbirii lor, a geloziiilor și bănuielilor lor rele, a sfidării lor față de adevăr? Niciunul; iar din pricina faptului că, vreme îndelungată, au neglijat să recunoască lumina, aceasta i-a lăsat mult în urmă; nu au crescut în har și în cunoașterea lui Hristos Isus, Domnul nostru. Nu au reușit să primească harul trebuincios pe care l-ar fi putut avea și care i-ar fi făcut bărbați puternici în experiența religioasă.

Poziția adoptată la Minneapolis a fost, în mod aparent, o barieră insurmontabilă care, într-o mare măsură, i-a închis în compania îndoielnicilor, a celor care pun întrebări, a celor care resping adevărul și puterea lui Dumnezeu. Când va veni o altă criză, cei care s-au împotrivit atâta vreme dovezilor adunate una peste alta vor fi din nou puși la încercare în punctele în care au eșuat atât de vădit, și le va fi greu să primească ceea ce este de la Dumnezeu și să refuze ceea ce este de la puterile întunericului. De aceea, singura lor cale sigură este să umble în smerenie, făcând cărări drepte pentru picioarele lor, ca nu cumva cel șchiop să fie abătut din cale. Contează întru totul cu cine ne însoțim, fie cu oameni care umblă cu Dumnezeu și care cred și se încred în El, fie cu oameni care urmează așa-zisa lor înțelepciune, umblând în scânteile focului pe care și l-au aprins ei înșiși.

Timpul, grija și osteneala cerute pentru a contracara influența celor care au lucrat împotriva adevărului au însemnat o pierdere cumplită; căci am fi putut fi cu ani înainte în cunoașterea spirituală; și multe, multe suflete ar fi putut fi adăugate la biserică dacă aceia care ar fi trebuit să umble în lumină ar fi stăruit să-L cunoască pe Domnul, ca să cunoască faptul că ieșirea Lui este pregătită ca zorile. Dar când atâta osteneală trebuie depusă chiar în biserică pentru a contracara influența lucrătorilor care au stat ca un zid de granit împotriva adevărului pe care Dumnezeu îl trimite poporului Său, lumea este lăsată în întuneric relativ.

Dumnezeu a intenționat ca străjerii să se ridice și, cu glasuri unite, să transmită o solie hotărâtă, dând trâmbiței un sunet deslușit, pentru ca toți din popor să se ridice la posturile lor de datorie și să-și împlinească partea în marea lucrare. Atunci lumina puternică și clară a aceluia alt înger, care coboară din cer având mare putere, ar fi umplut pământul cu slava lui. Suntem cu ani în urmă; iar cei care au rămas în orbire și au împiedicat înaintarea tocmai a soliei pe care Dumnezeu a intenționat să pornească din adunarea de la Minneapolis ca o făclie care arde, au nevoie să-și smerească inimile înaintea lui Dumnezeu și să vadă și să înțeleagă cum lucrarea a fost împiedicată de orbirea minții lor și de împietrirea inimii lor. Manuscript Releases, volumul 14, 107-111.

Ce anume a generat o conducere care, în 1888, a manifestat o răzvrătire atât de fățișă, încât Sora White a comparat-o cu răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram? Răspunsul, fără îndoială, se află în răzvrătirea din 1863, care a pregătit calea pentru ceea ce lui Ezechiel i s-a spus că vor fi urâciuni și mai mari. Respingerea «de șapte ori» din Levitic douăzeci și șase și introducerea unei diagrame contrafăcute aveau să creeze necesitatea de a susține falsul din 1863. Astfel, Miller avea să-și vadă nestematele împrăștiate și acoperite cu gunoaie și cu nestemate și monede contrafăcute. Zicala lumească spune: «istoria este scrisă de învingători.»

Deși nu sunt de fapt învingătorii, cei care conduc Biserica Adventistă laodiceană au investit timp și efort pentru a construi o narațiune istorică ce susține răzvrătirea tot mai accentuată de-a lungul celor patru generații, într-o încercare de a așeza acea răzvrătire într-o lumină care este departe de istoria reală consemnată de îngerii cerești. Revizuirea istoriei este o trăsătură emblematică a iezuiților Bisericii Catolice, iar revizionismul istoric a constituit instrumentarul de bază al istoricilor adventiști laodiceeni. Ceea ce se scrie în zilele noastre de către „istoricii” adventiști laodiceeni despre sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis este un exemplu clasic de revizionism istoric.

S-ar putea ca dintre răzvrățiții de la acea conferință să fi fost câțiva care, în cele din urmă, s-au pocăit, dar excepția de la regulă nu desființează regula. Sorei White i s-a poruncit să rămână și să consemneze desfășurarea întâlnirii, căci se repeta răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram. Pentru istoricii adventiști, a construi mărturia în jurul chestiunii dacă mesajul neprihănit prin credință a fost înțeles sau neînțeles; respins sau nu, ori ulterior acceptat, înseamnă a eluda mărturia inspirată privitoare la o răzvrătire prefigurată de Core, Datan și Abiram.

Pe care dintre acei trei răzvrățiți îl arată consemnarea lui Moise ca fiind ulterior pocăit și reprimat în conducere alături de Moise?

Korah, spiritul conducător al acestei mișcări, era levit, din familia lui Kohath, și văr al lui Moses; era un om de capacitate și influență. Deși rânduit la slujirea tabernacolului, se arătase nemulțumit de poziția sa și aspira la demnitatea preoției. Conferirea oficiului preoțesc lui Aaron și casei lui, care mai înainte revenea întâiului născut din fiecare familie, a dat naștere la gelozie și nemulțumire, iar de ceva vreme Korah se împotriva în taină autorității lui Moses și Aaron, deși nu îndrăznise vreun act deschis de răzvrătire. În cele din urmă a conceput planul îndrăzneț de a răsturna atât autoritatea civilă, cât și pe cea religioasă. Nu i-au lipsit simpatizanții. În apropierea corturilor lui Korah și ale celor din Kohath, pe latura de miazăzi a tabernacolului, se afla tabăra seminției lui Reuben; corturile lui Dathan și Abiram, două căpetenii ale acestei seminții, erau aproape de cel al lui Korah. Acești căpetenii s-au alăturat de îndată planurilor sale ambițioase. Fiind descendenți ai întâiului născut al lui Jacob, au pretins că autoritatea civilă le aparține și au hotărât să împartă cu Korah onorurile preoției.

Starea de spirit a poporului favoriza planurile lui Core. În amărăciunea dezamăgirii lor, îndoielile, gelozia și ura lor de altădată reveniseră, iar plângerile lor se îndreptau din nou împotriva conducătorului lor răbdător. Israeliții pierdeau neîncetat din vedere faptul că se aflau sub călăuzire divină. Ei uitaseră că Îngerul legământului era conducătorul lor nevăzut, că, învăluită de stâlpul de nor, prezența lui Hristos mergea înaintea lor, și că de la El Moise primea toate îndrumările.

"Nu erau dispuși să se supună cumplitei sentințe că aveau să moară cu toții în pustie și, de aceea, erau gata să se agațe de orice pretext pentru a crede că nu Dumnezeu, ci Moise era cel care îi conducea și care le pronunțase condamnarea. Cele mai mari strădanii ale celui mai blând om de pe pământ nu au putut înăbuși nesupunerea acestui popor; și, deși semnele nemulțumirii lui Dumnezeu față de îndărătnicia lor de mai înainte erau încă înaintea lor, în rândurile lor frânte și în efectivele lor rărite, nu au luat lecția la inimă. Din nou au fost biruiți de ispită." Patriarhi și Profeți, 395, 396.

Adventismul laodicean a început în 1856, iar în 1863 a devenit Biserica Adventistă laodiceană înregistrată legal. După cum s-a arătat anterior în articolele precedente, nu există nicio mărturie inspirată că Laodiceea ar fi vreodată mântuită. Nu poate fi mântuită decât dacă se pocăiește de starea ei și acceptă experiența reprezentată de Filadelfia. Laodiceea este un popor judecat, prin aceea că este vărsat din gura Domnului. În ceea ce privește biserica laodiceană, inspirația arată că biserica era destinată să rățăcească în pustie, așa cum a făcut Israelul din vechime.

Care dintre răzvrățiții Israelului din vechime a rățacit în pustie patruzeci de ani și apoi a intrat în Țara Făgăduită? Niciun suflet, iar rățacirea lor a prefigurat rățacirea Israelului modern.

Răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram (care prefigura răzvrătirea din 1888) s-a întemeiat pe refuzul lor de a accepta judecata rostită asupra poporului, care îl condamna să rățăcească patruzeci de ani în pustie. Răzvrătirea din 1888 s-a întemeiat pe respingerea, din partea conducerii, a declarației care îi identifica ca fiind Laodicea și le impunea, din pricina nesupunerii lor, să rățăcească încă mulți ani în pustie.

"Solia care ne-a fost dată prin A. T. Jones și E. J. Waggoner este solia lui Dumnezeu pentru biserica laodiceană, iar vai de oricine mărturisește că crede adevărul și totuși nu răsfrânge

asupra altora razele date de Dumnezeu." Materialele din 1888, 1053.

Bătrânii, care trebuiau să fie păzitorii poporului în 1888, credeau că sunt „bogați și sporiți în bunuri”. Vom examina ce a produs această stare înainte de 1888, în articolul următor.

Sufletul meu este adânc întristat când văd cât de repede unii care au avut lumină și adevăr vor accepta amăgirile lui Satana și vor fi fermecați de o sfințenie falsă. Când oamenii se abat de la pietrele de hotar pe care Domnul le-a stabilit, pentru ca noi să înțelegem poziția noastră așa cum este trasată în profeție, ei merg fără să știe încotro.

Mă întreb dacă răzvrătirea adevărată poate fi vreodată vindecată. Studiați în Patriarhi și Profeți răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram. Această răzvrătire s-a extins, cuprinzând mai mult de doi oameni. Ea a fost condusă de două sute cincizeci de căpetenii ale adunării, bărbați de renume. Numiți răzvrătirea pe numele ei adevărat și apostazia pe numele ei adevărat, și apoi luați în considerare că experiența poporului lui Dumnezeu din vechime, cu toate trăsăturile ei condamnabile, a fost consemnată cu fidelitate pentru a trece în istorie. Scriptura declară: „Aceste lucruri ... sunt scrise spre avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” Și dacă bărbați și femei care au cunoașterea adevărului sunt atât de depărtați de Marele lor Conducător, încât vor lua marele conducător al apostaziei și îl vor numi Hristos, Neprihănirea noastră, aceasta se datorează faptului că nu au pătruns adânc în minele adevărului. Ei nu sunt în stare să deosebească minereul prețios de materialul inferior.

Citiți avertismentele date din belșug în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la profeții mincinoși care vor pătrunde cu ereziile lor și, dacă va fi cu puțință, vor amăgi chiar și pe cei aleși. Având înainte aceste avertizări, cum se face că biserica nu deosebește pe cel fals de cel adevărat? Cei care, în orice fel, au fost astfel amăgiți trebuie să se smerească înaintea lui Dumnezeu și să se pocăiască sincer, pentru că s-au lăsat atât de ușor duși în rătăcire. Ei nu au deosebit glasul Păstorului cel adevărat de glasul unui străin. Să-și reexamineze toți aceștia acest capitol al experienței lor.

De mai bine de o jumătate de secol, Dumnezeu dă poporului Său lumină prin mărturiile Duhului Său. După tot acest timp, să fie lăsat pe seama câtorva bărbați și a soțiilor lor să scoată din amăgire întreaga biserică a celor credincioși, declarând-o pe doamna White o impoștare și o înșelătoare? „Îi veți cunoaște după roadele lor.”

Cei care pot ignora toate dovezile pe care Dumnezeu li le-a dat și care prefac acea binecuvântare într-un blestem ar trebui să se cutremure pentru siguranța sufletelor lor. Sfeșnicul lor va fi înlăturat din locul lui, dacă nu se pocăiesc. Domnul a fost ofensat. Stindardul adevărului, al soliilor primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, a fost lăsat să fie târât în țărână. Dacă străjerii sunt lăsați să rătăcească poporul în felul acesta, Dumnezeu va trage la răspundere anumite suflete pentru lipsa unui discernământ pătrunzător care să descopere ce fel de hrană i se dădea turmei Sale.

Au avut loc apostazii, iar Domnul a îngăduit ca lucruri de această natură să se dezvolte în trecut, pentru a arăta cât de lesne poporul Său va fi amăgit atunci când depinde de cuvintele oamenilor, în loc să cerceteze ei înșiși Scripturile, așa cum au făcut nobilii bereeni, ca să vadă dacă aceste lucruri sunt așa. Și Domnul a îngăduit ca lucruri de acest fel să aibă loc, pentru a se

da avertizări că astfel de lucruri vor avea loc.

Răzvrătirea și apostazia sunt chiar în aerul pe care îl respirăm. Vom fi afectați de ele dacă nu ne atârnăm prin credință sufletele noastre neajutorate de Hristos. Dacă oamenii sunt atât de ușor induși în eroare acum, cum vor sta în picioare când Satana se va da drept Hristos și va săvârși minuni? Cine va rămâne neclintit față de amăgirile lui atunci—când va pretinde că este Hristos, deși nu este decât Satana asumându-și persoana lui Hristos și părând a săvârși lucrările lui Hristos? Ce îi va ține pe poporul lui Dumnezeu de la a-și da loialitatea unor hristoși mincinoși? 'Nu vă duceți după ei.'

Doctrinile trebuie înțelese limpede. Bărbații admiși să predice adevărul trebuie să fie ancorați; atunci vasul lor va ține piept furtunii și vijeliei, pentru că ancora îi ține ferm. Înșelăciunile vor spori, iar noi trebuie să numim răzvrătirea cu numele ei adevărat. Trebuie să stăm, îmbrăcați cu toată armătura. În acest conflict nu ne confruntăm numai cu oameni, ci și cu domnii și stăpâniri. Lupta noastră nu este împotriva cărnii și a sângelui. Efeseni 6:10-18 să fie citit cu atenție și într-un mod care să lase o puternică impresie în bisericile noastre. Foi din Caiet, 57, 58.